

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Dorota Płatowicz

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2016 r. na rozprawie sprawy

z powództwa **M. P.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę 6 800,07 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda M. P. kwotę 4.494,40 zł (cztery tysiące czterysta dziewięćdziesiąt cztery 40/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 grudnia 2015r.,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 718,16 zł (siedemset osiemnaście 16/100) tytułem kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód – M. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego – (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 6.800,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że na zlecenie Z. F. wykonał naprawę należącego do niego, uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym, samochodu marki R. (...). Pozwany zapewniał ochronę ubezpieczeniową sprawcy szkody. Poszkodowany zapłacił z tego tytułu kwotę 3.000,- zł. Pozwany nie pokrył pozostałych kosztów naprawy pojazdu. Z. F. przelała na powoda wierzytelność z tytułu należnego mu odszkodowania. Pozwany został wezwany do zapłaty, jednak bezskutecznie.

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Nie kwestionując swojej odpowiedzialności co do zasady, wskazał że szkoda miała charakter całkowity a wypłacone poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 5.800,- zł, stanowiącej różnicę między wartością pojazdu przed i po powstaniu szkody, doprowadziło do jej likwidacji w całości.

Sąd ustalił.

W dniu 10 września 2015r. w wyniku wypadku komunikacyjnego doszło do uszkodzenia samochodu marki R. (...) numer rejestracyjny (...), należącego do Z. F.. Zakres uszkodzeń obejmował: zderzak przedni, reflektor, błotnik, nadkola, zderzak tylny, drzwi, wspornik zderzaka, ślizg zderzaka (narożnik).

Dowód: kosztorys Nr (...) – k. 27 – 30, kalkulacja naprawy Nr (...) – k. 31 – 36, kosztorys Nr (...) – k. 37 – 39, 41, fotografie – k. 44, opinia biegłego – k. 113 – 144.

Pozwany zapewniał sprawcy w/w wypadku ochronę z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów.

Z. F. zgłosił pozwanemu szkodę w dniu 11 września 2015r.

bezsporne.

Powód, na zlecenie Z. F. dokonał naprawy uszkodzonego samochodu, ustalając jej koszt na kwotę 9.800,07 zł brutto, w tym:

- koszty zakupu części zamiennych – 1.479,53 zł netto z czego:

zderzak przedni	168,00	zł netto
reflektor	168,00	zł netto
blotnik	200,00	zł netto
nadkole	17,44	zł netto
nadkole	17,44	zł netto
zderzak tylny	261,94	zł netto
drzwi	450,00	zł netto
wspornik zderzaka	45,67	zł netto
ślizg zderzaka (narożnik)	151,04	zł netto

- koszty robocizny i lakierowania – 4.949,59 zł netto,
- koszty materiału lakierniczego 1.538,42 zł netto

i wystawiając z tego tytułu faktury VAT Nr (...). Z. F. zapłacił z tego tytułu na rzecz powoda kwotę 3.000,- zł (w dniu 13 października 2015r.)

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 17, faktura VAT Nr (...) – k. 18, kalkulacja naprawy Nr (...) – k. 31 – 36, potwierdzenie przelewu – k. 40.

Pozwany ustalił koszty naprawy samochodu marki R. (...) numer rejestracyjny (...) początkowo na kwotę 5.722,93 zł netto, tj. 7.039,20 zł brutto, a następnie na kwotę 10.267,80 zł netto, tj. 12.629,39 zł brutto. Wartość samochodu marki R. (...) numer rejestracyjny (...) przed powstaniem szkody pozwany ustalił na 10.500,- zł.

Dowód: wycena Nr (...) – k. 14 – 16, pismo z dn. 22.09.2015r. – k. 25, , pismo z dn. 28.09.2015r. – k. 26, kosztorys Nr (...) – k. 27 – 30, kosztorys Nr (...) – k. 37 – 39, 41.

W dniu 16 września 2016r., Z. F. w celu zapłaty należności za naprawę samochodu marki R. (...) numer rejestracyjny (...) przelał na rzecz powoda przysługującą jej wobec pozwanego wierzytelność o zapłatę odszkodowania z tytułu uszkodzenia tego samochodu. W dniu 16 września 2015r. skierował do poznanego pocztą elektroniczną zawiadomienie o dokonaniu przelewu wierzytelności załączając plik o nazwie (...). Powód wysłał do pozwanego dokument umowy cesji w dniu 10 listopada 2015r.

Dowód: cesja wierzytelności z dn. 16.09.2016r. – k. 19, pismo z dn. 16.09.2016r. – k. 20, potwierdzenie nadania – k. 21.

Pismem z dnia 17 września 2015r. pozwany zawiadomił Z. F. o przyznaniu odszkodowania w wysokości 5.400,- zł brutto

Dowód: pismo z dn. 17.09.2015r. – k. 22.

Pismem z dnia 1 października 2015r. pozwany zawiadomił Z. F. o przyznaniu odszkodowania w wysokości 5.800,- zł brutto

Dowód: pismo z dn. 1.10.2015r. – k. 42.

Pismem z dnia 30 listopada 2015r. pozwany zawiadomił powoda, że szkoda w pojeździe marki R. (...) numer rejestracyjny (...) została uznana za całkowitą i zlikwidowana poprzez zapłatę odszkodowania w wysokości 5.800,- zł brutto która została zapalona na rzecz poszkodowanego.

Dowód: pismo z dn. 30.11.2015r. – k. 43.

Pismem z dnia 14 stycznia 2016r., powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 6.800,07 zł tytułem brakującego odszkodowania (wynagrodzenia) za naprawę samochodu marki R. (...) numer rejestracyjny (...).

Dowód: wezwanie do zapłaty z dn. 14.01.2016r. z potwierdzeniem nadania – k. 45, 46.

Uzasadniony koszt naprawy samochodu marki R. (...) numer rejestracyjny (...), wynosił:

- przy zastosowaniu oryginalnych części producenta pojazdu (O) – 18.326,14 zł brutto (14.899,30 zł netto), w tym:

zderzak przedni	621,08	zł netto
reflektor	468,92	zł netto
blotnik	412,62	zł netto
nadkole	173,42	zł netto
nadkole	252,26	zł netto
zderzak tylny	593,21	zł netto

drzwi	1.938,74	zł netto
wspornik zderzaka	96,34	zł netto
ślizg zderzaka (narożnik)	151,04	zł netto

- przy zastosowaniu części pochodzących z linii produkcyjnej producenta pojazdu (zamienniki Q) – 17.626,93 zł brutto (14.330,84 zł netto), w tym:

zderzak przedni	621,08	zł netto
reflektor	288,21	zł netto
blotnik	412,62	zł netto
nadkole	23,29	zł netto
nadkole	25,79	zł netto
zderzak tylny	593,21	zł netto
drzwi	1.938,74	zł netto
wspornik zderzaka	96,34	zł netto
ślizg zderzaka (narożnik)	151,04	zł netto

W obu wariantach, koszty robocizny mechanika – blacharza wynosiły 3.200,- zł netto (w tym koszty dodatkowe 110,- zł netto) a koszty lakierowania 3.277,17 zł netto w tym koszty robocizny 1.460,- zł netto i koszty materiału lakierniczego 1.817,17 zł netto.

Dowód: opinia biegłego sądowego – k. 113 – 144.

Sąd zważył.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie zaofiarowanych przez obie strony dowodów z dokumentów w postaci cełsi, faktur VAT, kalkulacji oraz i wezwania do zapłaty – prawdziwości i rzetelności których żadna ze stron nie zaprzeczyła. Sąd przeprowadził także dowód z opinii biegłego na okoliczność uzasadnionych kosztów naprawy samochodu marki R. (...) numer rejestracyjny (...). Opinia ta jawi się jako rzetelna i spójna, dając rzetelne źródło informacji o tym istotnym elemencie stanu faktycznego, określając koszty naprawy pojazdu przy użyciu oryginalnych

części zamiennych producenta pojazdu (części z grupy O) oraz części stanowiących zamienniki wykonane na linii produkcyjnej producenta pojazdu (części z grupy Q). Opinia nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron mimo zakreślenia im ku temu terminu (k. 113v., 115, 119).

Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z akt szkodowych, gdyż nie wskazał on konkretnych dokumentów znajdujących się w tych aktach, z których miałby zostać przeprowadzony dowód, usiłując w ten sposób przenieść na Sąd obowiązek doboru właściwych do tezy dowodowej środków dowodowych, prowadząc do naruszenia zasady kontradiktoryjności i równości stron procesu. Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka Z. F. na okoliczność przyczyn wskazania jego numeru rachunku bankowego jako właściwego dla zapłaty odszkodowania. Okoliczność ta nie miał bowiem znaczenia dla wyniku sprawy. W czasie, w którym poszkodowanemu przysługiwała wierzytelność był on bowiem uprawniony do żądania spełnienia świadczenia na swoją rzecz, zaś po przeniesieniu wierzytelności na powoda, deklaracje poszkodowanego nie wiązały pozwanego. Nadto oddaleniu podlegał wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wartości samochodu marki R. (...) numer rejestracyjny (...) przed powstaniem szkody. Zdaniem Sądu, w przypadku odpowiedzialności z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów wykluczonym jest przyjęcie tzw. szkody całkowitej. Poszkodowany ma bowiem prawo do naprawy pojazdu bez względu na wysokość związanych z tym kosztów. W istocie mógłby on bowiem żądać – w miejsce odszkodowania w pieniądzu – przywrócenia stanu poprzedniego i wówczas relacja wartości pojazdu do kosztów jego naprawy pozostawałaby bez znaczenia. Nadto należy wskazać, że ustalona przez pozwanego wartość samochodu marki R. (...) numer rejestracyjny (...) przed szkodą (10.500,- zł) nie była w niniejszej sprawie sporna. Zgłaszanie dowodów może być ocenione jako nieprzydatne dla wyjaśnienia sprawy lub zmierzające do zwłoki, wówczas gdy teza dowodowa jest nieistotna dla rozstrzygnięcia lub proponowany środek jest nieprzydatny do jej udowodnienia, co miało miejsce w przypadku w/w wniosków dowodowych (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 1999r., sygn. akt I PKN 316/99, OSNP z 2001r., Nr 5, poz. 151; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2001r., sygn. akt III CKN 1393/00, LEX Nr 603170).

W oparciu o przeprowadzone dowody, Sąd ustalił istotne okoliczności sprawy, a to udzielanie przez pozwanego ochrony ubezpieczeniowej sprawcy kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do Z. F. samochód marki R. (...) numer rejestracyjny (...), fakt naprawienia pojazdu przez powoda oraz związane z tym koszty. Za bezsporne należało uznać, że poszkodowany zgłosił pozwanemu szkodę (w dniu 11 września 2015r. co wynika z numeru akt szkodowych, w którym pierwsze 8 cyfr w układzie: rok, miesiąc, dzień oznacza datę zgłoszenia szkody) zaś pozwany uznał swoją odpowiedzialność oraz wypłacił część odszkodowania.

Legitymacja czynna stron nie była przedmiotem sporu, jak i nie budziła wątpliwości Sądu. Powód nabył w drodze przelewu, wierzytelność przysługującą poszkodowanemu właścicielowi samochodu marki R. (...) numer rejestracyjny (...) Z. F., z tytułu odszkodowania za skutki zdarzenia komunikacyjnego, którego sprawcy pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów. Legitymacja bierna pozwanego nie była w niniejszej sprawie kwestionowana (art. 822 § 4 k.c.), gdyż pozwany przyjął odpowiedzialność za skutki zdarzenia z udziałem pojazdu marki R. (...) numer rejestracyjny (...) co do zasady, nie kwestionując sprawstwa i odpowiedzialności sprawcy szkody oraz wypłacając odszkodowanie w wysokości 5.800,- zł. Jako ubezpieczyciel sprawcy szkody w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, pozwany ponosił bowiem odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 10 września 2015r.

W myśl przepisu art. 435 k.c. w zw. z art. 436 § 1 k.c., samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka komunikacji, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

W myśl przepisu art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych. Oznacza to, że odpowiedzialność za skutki takiego zdarzenia oparta jest na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu

Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r., poz. 392 z późn. zm.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 cyt. ustawy). Z kolei zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Skoro bezpośrednim skutkiem zdarzenia z dnia 10 września 2015r. było uszkodzenie samochodu marki R. (...) numer rejestracyjny (...), to pozwanego, jako ubezpieczyciela sprawy szkody, obciążał obowiązek jej naprawienia. Sprawstwo sprawcy szkody, któremu ochrony ubezpieczeniowej udzielał pozwany nie było w niniejszej sprawie kwestionowane. Spór ograniczał się do wysokości należnego odszkodowania.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia powodującego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą wartości szkody. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Dlatego dla określenia wysokości należnego poszkodowanemu odszkodowania za szkodę wynikającą z uszkodzenia pojazdu nie ma znaczenia fakt, że poszkodowany nie wykonał jeszcze naprawy pojazdu (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988r., sygn. akt I CR 151/88, LEX Nr 8894, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2011r., sygn. akt III CZP 68/01, OSNC z 2002r., Nr 6, poz. 74). Wysokość tej szkody należy obliczać na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych kosztów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów materiału i robocizny według cen z daty ich ustalenia (**vide**: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002r., sygn. akt V CKN 908/00, LEX Nr 54365).

W niniejszej sprawie uszkodzony pojazd został naprawiony przez powoda zaś koszty naprawy wyniosły łącznie 9.800,07 zł brutto, obejmujące koszty zakupu części zamiennych w wysokości 1.819,52 zł brutto (1.479,53 zł netto), koszty robocizny i lakierowania w wysokości 6.088,- zł brutto (4.949,59 zł netto) oraz koszty materiału lakierniczego w wysokości 1.892,26 zł brutto (1.538,42 zł netto).

W świetle dowodu z opinii biegłego, koszty naprawy deklarowane przez powoda częściowo przenoszą średnie koszty naprawy uszkodzonego pojazdu a to w zakresie robocizny blacharza – mechanika i lakiernika. Koszty te zostały bowiem ustalone przez powoda w fakturze VAT nr (...) na kwotę 6.088,- zł brutto (4.949,59 zł netto), podczas gdy z opinii biegłego wynika, że winny one wynosić 5.731,80 zł brutto (4.660,- zł netto), w tym robocizna mechanika – blacharza: 3.200,- zł netto i robocizna lakiernika 1.460,- zł netto. Natomiast pozostałe koszty naprawy, obejmujące zakup części zamiennych oraz materiał lakierniczy okazały się niższe niż to przyjął biegły. Koszt zakupu części zamiennych wynosił bowiem 1.479,53 zł netto (1.819,82 zł brutto) mimo że w opinii biegłego przyjęto go na poziomie 8.422,13 zł brutto (dla części oznaczonych symbolem O oraz 7.853,67 zł brutto (dla części oznaczonych symbolem Q). Z kolei koszty materiału lakierniczego poniesione przez powoda wyniosły 1.892,26 zł brutto (1.538,42 zł netto), zaś biegły określił je na kwotę 2.235,12 zł brutto (1.817,17 zł netto). Opinia biegłego nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

W tych warunkach, należało uznać, że uzasadnione odszkodowanie z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu wyznaczała wartość rzeczywistych kosztów z tego tytułu o ile nie przekraczały one stawek określony w opinii biegłego. Koszty te wynosiły zatem kwotę 9.443,88 zł brutto (7.677,95 zł netto) stanowiąc sumę: kosztów robocizny mechanika i lakiernika w wysokości 5.731,80 zł brutto (4.660,- zł netto) – zgodnie z opinią biegłego, kosztów zakupu części zamiennych w wysokości 1.819,52 zł, tj. 1.479,53 zł netto – zgodnie z fakturą VAT nr (...) oraz koszty materiału lakierniczego w wysokości 1.892,26 zł brutto, tj. 1.538,42 zł netto – zgodnie z fakturą VAT Nr (...).

Po myśli art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, przy czym wypłacone przez ubezpieczyciela odszkodowanie zasadniczo nie może być wyższe od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.). W przypadku uszkodzenia pojazdu,

odszkodowanie winno obejmować uzasadnione koszty przywrócenia go do stanu poprzedniego. Przez koszty uzasadnione należy rozumieć takie, które odpowiadają realiom rynkowym, a przy tym zapewniają dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu zgodnie z wymogami technologicznymi i w sposób zapewniający jego późniejszą eksploatację (**vide**: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., sygn. akt III CZP 32/03, OSNC z 2004r., Nr 4, poz. 51). W niniejszej sprawie poniesione przez powoda koszty rzeczywiste w części mieściły się w granicach uzasadnionych kosztów naprawy (określonych w opinii biegłego), w części zaś je przewyższały i w tym zakresie podlegały ograniczeniu do wartości wskazanych przez biegłego. Podkreślenia wymaga, że zobowiązany do naprawienia szkody, winien na żądanie poszkodowanego zapłacić, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Nie ma przy tym żadnych ograniczeń co do rodzaju zastosowanych części, skutkiem czego poszkodowany może żądać zapłaty odszkodowania uwzględniającego cenę zakupu nowych, oryginalnych (pochodzących od producenta pojazdu) części zamiennych (**vide**: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., sygn. akt III CZP 80/11, OSNC z 2012r., Nr 10, poz. 112; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012r., sygn. akt III CZP 85/11, OSNC z 2013r., Nr 3, poz. 37).

Pozwany nie kwestionował kosztów poniesionych na naprawę uszkodzonego pojazdu, powołując się na fakt naprawienia szkody którą uznał za tzw. szkodę całkowitą. Stanowisko to nie zasługiwało na uwzględnienie. Po pierwsze – jak wskazano wyżej, w przypadku odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, należało wykluczyć możliwość uznania szkody za całkowitą i ograniczenia odszkodowania do różnicy między wartością pojazdu przed i po powstaniu szkody. Nade wszystko jednak wskazać należy, że zarówno deklarowane przez powoda (9.800,07 zł) jak i uzasadnione (9.443,88 zł) koszty naprawy uszkodzonego pojazdu nie przekraczały jego wartości przed powstaniem szkody, ustalonej przez pozwanego na kwotę 10.500,- zł.

W niniejszej sprawie powód dochodził kwoty kosztów naprawy pomniejszonej o kwotę 3.000,- zł zapłaconą mu przez poszkodowanego. Pozwany zarzucał jednak, że zakres zaspokojenia był większy i wynosił kwotę 5.800,- zł zapłaconą bezpośrednio na rzecz poszkodowanego. W tym zakresie słusznie odwoływał się do braku zawiadomienia go o przelewie wierzytelności przed spełnieniem w/w świadczenia. W niniejszej sprawie umowa przelewu wierzytelności została zawarta w dniu 16 września 2015r. W tym samym dniu powód przesłał pozwanemu pocztą elektryczną informację o zawarciu umowy cesji oraz plik o nazwie (...). Słusznie zarzuca pozwany, że z wiadomości tej nie wynikają informacje pozwalające przyjąć że doszło przeniesienia na powoda spornej wierzytelności. Treść wiadomości wskazuje bowiem jedynie na fakt zawarcia umowy przelewu wierzytelności nie określając jednak jej zakresu. Jednocześnie brak jest dowodów, że załączony do niej plik zawierał treść umowy przelewu wierzytelności z dnia 16 września 2015r. Materiał dowodowy wskazuje zaś, że odpis rzeczony umowy został wysłany do pozwanego pocztą dopiero w dniu 10 listopada 2015r. Co więcej, w dalszym postępowaniu likwidacyjnym pozwany prowadził korespondencję z poszkodowanym Z. F., zawiadamiając go w dniu 17 września 2015r. i 1 października 2015r. o wysokości przyznanego odszkodowania. Nie ma przy tym podstaw do twierdzenia, że pozwany czynił to mimo wiedzy o zmianie osoby wierzyciela. Założenie takie musiałoby bowiem prowadzić do wniosku o działaniu przezeń w złej wierze, co jest nie do pogodzenia z domniemaniem wynikającym z art. 7 k.c. Co istotne, materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, aby pozwany w istocie powziął z jakiegokolwiek źródła informację o dokonaniu przelewu już w dniu 16 września 2015r. Dopiero bowiem od dnia 30 listopada 2015r. pozwany bez wątpliwości dysponował wiedzą o przelewie wierzytelności, skoro w tym dniu sporządził kierowane już do powoda pismo informujące o sposobie naprawienia szkody. Podkreślenia wymaga, że powód mimo zarzutów pozwanego zawartych w odpowiedzi na pozew, poprzestał na stwierdzeniu, że o przelewie wierzytelności zawiadomił pozwanego w dniu 16 września 2015r. nie starając się przy tym nawet obalić w/w domniemania dobrej wiary pozwanego. W świetle powyższych okoliczności należało przyjąć, że pozwany został skutecznie zawiadomiony o przelewie wierzytelności dopiero w dniu 30 listopada 2015r. Zgodnie z art. 512 k.c., dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Oznacza to, że dokonując zapłaty na rzecz poszkodowanego przed powzięciem wiadomości o przelewie, pozwany skutecznie spełnił świadczenie. W tym miejscu należy zauważyć, że świadczenie to zostało spełnione przed dniem 30 listopada 2015r.,

co wynika wprost z pisma pozwanego z dnia 30 listopada 2015r., w którym wskazał on na uprzednią zapłatę kwoty 5.800,- zł na rachunek bankowy poszkodowanego.

W konsekwencji, Sąd doszedł do przekonania, że należne powodowi koszty naprawy pojazdu (9.443,88 zł) podlegają pomniejszeniu o kwotę zapalonego odszkodowania w wysokości 5.800,- zł. Należy przy tym zauważyć, że zapłacona przez poszkodowanego na rzecz powoda kwota 3.000,- zł niewątpliwie mieści się w w/w kwocie zapłaconego odszkodowania. Co za tym idzie, aktualne roszczenie powoda zamykało się kwotą 3.643,88 zł (9.443,88 zł – 5.800,- zł).

Od tej kwoty przysługiwały powodowi także odsetki ustawowe za opóźnienie (art. 481 § 1 i 2 k.c.). Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 cyt. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, przy czym gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Poszkodowany zgłosił pozwanemu szkodę w dniu 11 września 2015r. Termin do spełnienia świadczenia ubezpieczeniowego przypadał więc najdalej w dniu 11 października 2015r., a zatem odsetki przysługiwały powodowi od dnia 12 października 2015r. Powód żądał ich jednak od dnia 3 grudnia 2015r. i Sąd był tym żądaniem związany po myśli art. 321 § 1 k.p.c. Pozwany nie powołał się, a tym bardziej nie wykazał, zaistnienia przyczyn usprawiedliwiających opóźnienie w zakończeniu postępowania likwidacyjnego.

W tym stanie rzeczy, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.643,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 grudnia 2015r., orzekając jak w pkt I wyroku.

Powództwo podlegało oddaleniu co do kwoty 3.156,19 zł.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że uzasadnione koszty naprawy uszkodzonego pojazdu okazały się niższe niż deklarowane przez powoda wynosząc 9.443,88 zł (powód ustalił je na kwotę 9.800,07 zł).

Nadto zakres w jakim pozwany spełnił świadczenie okazał się większy niż przyjmował powód (pomniejszając koszty naprawy o kwotę 3.000,- zł). Jak bowiem wskazano wyżej, dokonana przez pozwanego zapłata kwoty 5.800,- zł na rzecz poszkodowanego była skuteczna wobec powoda, zgodnie z art. 512 k.c. Zapłata tej kwoty nastąpiła przed powzięciem przez pozwanego wiadomości o przelewie wierzytelności. Wbrew bowiem twierdzeniom powoda, skuteczne zawiadomieni powozanego o przelewie wierzytelności nastąpiło najwcześniej w dniu 30 listopada 2015r. Wysłana do pozwanego pocztą elektroniczną wiadomość z dnia 16 września 2015r. nie potwierdza zakresu dokonanego przelewu. Wobec zarzutów pozwanego w tym zakresie, rzeczą powoda było bowiem wykazanie co najmniej, że załączony do tej wiadomości plik o nazwie (...) zawierał treść umowy przelewu wierzytelności. Brak było przy tym podstaw do domniemania takiego stanu rzeczy w sytuacji gdy po tej dacie pozwany nadal prowadził korespondencję z poszkodowanym, informując go o wysokości przyznanego mu odszkodowania. Samo odszkodowanie zostało również zapłacone przed powzięciem przez pozwanego wiadomości o przelewie. Okoliczności te uprawniały pozwanego do skutecznego powołania się na fakt spełniania świadczenia na rzecz zbywcy wierzytelności ze skutkiem wobec jej nabywcy – po myśli art. 512 k.c. i art. 513 § 1 k.c.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w pkt II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w około 66% i oddalono w 34% co uprawniało strony do adekwatnego do w/w wskaźnika zwrotu kosztów procesu. Poniesione przez powoda koszty procesu wynosiły łącznie 2.758,- zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu w wysokości 341,- zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400,- zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – Dz. U. poz. 1800), koszty opłaty skarbowej uiszczanej

od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł. Poniesione przez pozwanego koszty procesu wynosiły łącznie 2.241,54 zł i obejmowały: koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400,- zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U. poz. 1804), koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł oraz pokryte z zaliczki pozwanego koszty przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, ustalone postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 20 czerwca 2016r. w kwocie 824,54 zł. Uwzględniając zakres, w jakim każda ze stron wygrała spór, powodowi przysługiwały koszty procesu w wysokości 1.820,28 zł (2.758,- zł x 66%), zaś pozwanemu w wysokości 1.102,12 zł (3.241,54 zł x 34%), co po zbilansowaniu dawało kwotę 718,16 zł (1.820,28 zł – 1.102,12 zł) należną powodowi.

Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt III wyroku.